

[Ove Jensen]

opfattelse være en selvfølge, at den enkelte har ret til selv at bestemme, hvad han eller hun vil give af bidrag til et politisk parti. Det er på tide, der bliver sat en stopper for, at over en halv million lønmodtagere tvinges til at yde økonomisk støtte til et politisk parti, som de ikke sympatiserer med. Det skal selvfølgelig være en frivillig sag for den enkelte, hvilket politisk parti vedkommende ønsker at støtte.

Fremskridtspartiet kan også give tilslutning til, at de politiske partier skal offentliggøre deres regnskaber.

Derimod er vi stærkt modstandere af, at den offentlige støtte til partierne skal forøges. Fremskridtspartiet har den opfattelse, at partierne må klare sig med private, frivillige bidrag, og derfor så vi gerne hele den offentlige støtte til partierne fjernet.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg må sige med det samme, at den del af de radikales forslag, der handler om, at regnskaberne for de enkelte organisationer skal være offentligt tilgængelige, og at det skal fremgå klart af dem, hvilke politiske formål man støtter, og med hvilket beløb, støtter vi naturligvis fuldt ud.

Under debatten bagefter om det beslutningsforslag, der er fremsat af SF og os, kommer jeg ind på de midler, der ydes i forbindelse med folketingsvalgene.

Den anden del af forslaget støtter vi selvfølgelig ikke. Vi mener ikke som de radikale, at de enkelte medlemmer i faglige organisationer, i erhvervsorganisationer, i aktieselskaber, eller hvor det kan være, skal kunne sende et postkort og bede om at få den del af deres tilskud, der er gået til partipolitiske formål, tilbage.

I øvrigt har jeg grublet en hel del over, hvordan man egentlig vil definere »partipolitiske formål«. Man har øjensynlig valgt ikke at skrive »tilskud til partierne«, men har skrevet »partipolitiske formål«. Så tænkte jeg: A-pressen kunne de radikale sikkert hurtigt få indkredset. Det var nok et partipolitisk formål. Så kom jeg til at tænke på, at en kendt advokat, som i hvert tilfælde ikke er ubekendt for regeringen og det konservative folkeparti, for et par år siden løb rundt og meget ivrigt forsøgte at få stablet penge på benene til en anden presse, nemlig Tante

Berlinger. Nu tror jeg nok, Tante Berlinger ville have nogle problemer med at få placeret sig selv i det partipolitiske spektrum. I hvert tilfælde er jeg sikker på, det ville give nogle problemer blandt regeringspartierne, hvem der skulle være den foretrukne som støttet af Tante Berlinger. Det vil da, så vidt jeg kan se, give nogle ret store problemer. Hvor skal man rubricere det, hvis man som erhvervsorganisation støtter Tante Berlinger eller Onkel Børsen, eller hvad med Frøken Politiken? Jeg har jo set, at der er foregået en ivrig debat i Politikens egne kredse om, hvorvidt man har en socialdemokratisk eller en radikal profil.

Derfor undrer det mig en hel del, at man har skrevet »partipolitiske formål« og ikke ganske enkelt »tilskud til partierne«. Måske hr. Estrup vil forklare mig, hvad den dybere årsag er til, at man har brugt netop denne vending.

Der er en hel del andre ting, der måske også kunne give problemer. Hvad med lobbyvirksomheden, der bedrives her i huset og andre steder? Hvor skal den rubriceres? Det glæder jeg mig til at få et svar på.

Det, der ligger bag det forslag, de radikale har fremsat, og som ganske rigtigt har været diskuteret i mange år – jeg kan ikke huske de 25 år tilbage, som hr. Collet nævnte, jeg må nøjes med de sidste 4 år – er en opfattelse af, at fagbevægelsen ikke skal blande sig i politik, ikke i partipolitik. Den skal være en faglig organisation, der tager sig af løn- og arbejdsvilkår.

Det er temmelig absurd at forestille sig, at fagbevægelsen ikke skulle blande sig i politiske aktiviteter. Det er en interesseorganisation. Den er opstået, fordi lønarbejderne ganske klart har erfaret, at de aldrig fik en snus forørende, men måtte skaffe sig alting selv. Og man kan nu engang ikke gøre noget, når man står alene. Derfor slutter man sig sammen, og så har man en interesseorganisation, og så er det klart, at der er nogle politiske partier, der ligger nærmere end andre ved de interesser, man gerne vil fremme, når man er i en fagbevægelse.

Det samme gælder, hvis man er i en arbejdsgeberorganisation. Så er der nogle andre politiske partier, der er én nærmere, og det vil være fuldstændig vanvittigt, hvis interesseorganisationerne ikke skal have mulighed for at yde støtte på den ene eller den anden